

PARAPIJA

NR. 512
XXVI EILINIS
SEKMADIENIS
2020 09 27

Pakuonio, Piliuonos ir Viršužiglio parapijų leidinys

www.pakuonioparapija.lt

Neatidėk rytdienai to, ką gali padaryti šiandien. Tu netgi nežinai, ar dar gyvensi rytoj, ar gyvens tas, kuriam turėjai padėti, kuriam turėjai būti palaiminimas. Todėl padaryk tai šiandien, jau dabar!

„Jei žinai švelnų žodį, pasakyk jį dabar!

Greit išnyks tavo pėdsakai.

Rytoj galbūt tavo draugo

daugiau nebebus prie gyvenimo stalo.

Tad sakyk tai dabar. “

Daug brangių galimybių esame praradę, nes neišnaudojome tinkamo momento padaryti ką nors gera. Gyvenimas mus išmokė, kad tai, kas prarasta, sunku atgauti.

Būk atviras viskam, kas vyksta aplink tave. Kiekvieną rytą klausk dangiškojo Tėvo, kur Jis tave šiandien norės panaudoti. „Aš čia, siųsk mane“ – tai gera malda. Šiandien tavęs kas nors laukia, kam nors reikia tavo pagalbos. Ar tu jiems padėsi? Ar jie lauks veltui? Greitai gali būti per vėlu.

„Gyvenimas toks trumpas;

o, kodėl mes nemokam

skleist daugybės šypsenų ir saulės

viens kito kelyje?“

Todėl parašyk ir išsiųsk laišką dar šiandien. Aplankyk tuos, kuriuos jau seniai rengeisi aplankyti. Paduok šalto vandens indą ištroškusiam žmogui. Pasakyk švelnų žodį, maloniai paspausk ranką, nusišypsok ir meiliai pažvelk. Padaryk tai ŠIANDIEN, dabar, padaryk tai su džiaugsmu.

H. Neimanas

**“Manosios avys klauso mano balso, –
sako Viešpats; – aš jas pažįstu,
ir jos seka paskui mane.“**

(Jn 10, 27)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Ez 18, 25–28; Ps 24, 4–9; Fil 2, 1–5. (6–11)

Psalmės atliepas

Viešpatie, atsimink, kad esi maloningas.

Evangelija pagal Matą (21, 28–32)

Jėzus kalbėjo aukštiesiems kunigams ir tautos seniūnams: „Kaip jūs manote? Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jis kreipėsi į pirmąjį, sakydamas: 'Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne'. Šis atsakė: 'Nenoriu', bet vėliau apsigalvojo ir nuėjo dirbti. Paskui tėvas kreipėsi į antrąjį sūnų tais pačiais žodžiais. Šis jam atsakė: 'Einu, viešpatie', bet nenuėjo. Katras iš jų įvykė tėvo valią?' Jie atsakė: „Pirmasis“. Tuomet Jėzus tarė jiems: „Iš tiesų sakau jums: muitininkai ir ištvirkėlės greičiau už jus pateks į Dievo karalystę. Nes Jonas atėjo pas jus teisybės keliu, bet jūs netikėjote juo. O muitininkai ir ištvirkėlės tikėjo. Bet jūs, nors tai matėte, nė vėliau neapsigalvojote ir netikėjote juo“.

Evangelijos komentaras (pagal kun. Artūro Kazlausko komentarą):

Rizikinga, o ypač mums, kurie pasitikime šiuo žodžiu, jį apmąstome, iš jo siekiame pamatyti tą tikriausiąjį Jėzaus veidą ir kelią, kuriuo Jis mums nurodė eiti. Pamokslaujame, kviečiame, katekizuojuame, patarinėjame... Žodžiai, kuriuos tariame – kupini vilties ir ramybės, šviesos ir paguodos. Tačiau gali suvedžioti, nuraminti, pasijusti, kad viskas tvarkoje su mūsų sąžinėmis, kad esame tikri Jo mokiniai... Tačiau ne tai svarbu.

Ne, svarbu ne žodžiai.

Net jei kilę iš studijų ir kontempliacijų. Net jei teisingi ir gražūs... Net jei pilni gailėstingumo, išlaisvina ir gydo... Net jei pagal Jo planus ir norus.

Svarbu faktai. Sprendimai, poelgiai, troškimai, kasdieniai pasirinkimai. Štai kas rodo ar esame tikri Kristaus mokiniai.

Jo žodis pasiekia tikslą ne kai yra analizuojamas, suprastas, jį įsigilinama, bet kai įkrenta į mūsų širdies dirvą ir duoda vaisių.

Paprasti žmoneliai, be ypatingo teologinio išprusimo, savo gyvenimu skleidžia Evangelijos kvapą. Kukliai, tyliai, kantriai... Natūraliai ir spontaniškai... Be noro pasirodyti, be puikybės. Žodis juose suleido šaknis. Jų širdis buvo perkeista susitikimo su Jėzumi.

Jie niekada nesiekė misijonieriauti, jiems niekad neatėjo į galvą ką nors atversti ar parodyti teisingenės visuomenės kelio kryptis. Bet kai būni šalia jų, kai matai jų kasdieniškus poelgius, tiesiog jauti jų viduje kai ką kilnaus ir didžio.

Jie niekada nedalyvavo protestuose, nepasisakė gindami vertybes. Tačiau, kai kas nors susimąsto kokioje šeimoje norėtų gyventi, įsivaizduoja jų šeimą.

Jie neturi apdovanojimų ir padėkų už darbą nuveiktą ginant krikščionišką civilizaciją, bet prie to gaiviai prisidėjo savo kasdienybės liudijimu.

Drįstu viltis, kad būtent jie pirmieji bus pripažinti tikrais Jėzaus mokiniais.

Ne už tai, ką sakė. Už tai, ką darė.

Mano siela, šlovink Viešpatį, ir visa, kas manyje, tešlovina Jo šventąjį vardą!

Šlovink Viešpatį, mano siela, ir neužmiršk, koks Jis geras – Jis tas, kuris atleidžia visas tavo nuodėmes ir išgydo visas tavo ligas, Jis tas, kuris atperka tavo gyvastį iš Duobės ir apsupa tave meile ir gailėstingumu, Jis tas, kuris sofina tavo gyvenimą gėrybėmis, kad būtum jaunas ir stiprus lyg erelis.

Viešpats yra gailėstingas ir mylintis, lėtas supykti ir kupinas ištikimos meilės. Jis elgiasi su mumis ne pagal mūsų nuodėmių dydį nei atmoka mums pagal mūsų kaltės. Juk kaip aukštai nuo žemės yra dangūs, taip didi yra Jo ištikima meilė pagarbiai Jo bijantiems; kaip toli yra Rytai nuo Vakarų, taip toli nuo mūsų Jis išsklaido mūsų nuodėmes. Kaip tėvas gailisi vaiku, taip Viešpats gailisi Jo pagarbiai bijančiųjų.

Apie altruizmą: „Jei neduodi kitam, neduodi ir sau“

Kaip darant gera užantį neprišildyti gyvatės ar netapti manipuliuojančia auka?

Kita vertus, ko gero, daugiausia gyvenime nukentėjau nuo pasiaukotojų. Jie neprašyti dėl manęs stengdavosi, ko man nereikėdavo, o po to pareikalavdavo to, kas man brangu, arba nusistekendavo, o aš turėdavau juos gelbėti ir dar jausti kaltę. Atrodė, tokie geri žmonės, bet šalia būdavo taip bloga! Norint būti geru, lengva „nusivažiuoti“ į savęs pamiršimą, ir pasiaukotojai padeda užaugti psichopatams ir išnaudotojams. Bet dar dažniau neurotinė meilė – tai ne meilė, o baimė. Pasiaukojusieji bijo likti vieniši, bijo skursti, bijo prarasti vaikus, bijo nerasti kito partnerio, bijo būti visuomenės pasmerkimo, bijo smurto, o kai nustoja bijoti, atranda savyje ne tik egoizmą, bet ir griežtesnių dalykų, pavyzdžiui, didžiulį norą valdyti. Pasiaukotojams reikia atmintinai išmokti knygą „Moterys, kurios myli per stipriai“ ir ieškoti kitos tapatybės. Būti didžiuliu kankiniu saldu, bet negera. Visi žmonės, net maži vaikai, kur kas daugiau išprašo iš mūsų, kai būname pavargę ar atsipalaidavę ir blogiau kontroliuojame save. Pavargę lengviau užsikrečiame kitų emocijomis, puolame gelbėti kitą, užuot pamastę, kas būtų geriausia visiems. Jeigu „išvažiavai“ į davimą kitam, bet pajutai kad blogai darosi sau pačiam – greičiau sustok, nes pradėsi kaupti pyktį. Kaip sakoma, „negali duoti mylėdamas – neduok“.

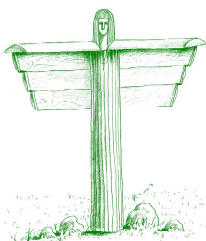
Pasitirkime: į kokią altruizmo stadiją papuolame?

Psichologas Lawrence'as Kohlbergas išskyrė penkias altruizmo–egoizmo vystymosi stadijas. Žemiausios stadijos žmonės labai netoli nuo žvėrelių ir vaikų: nepajėgdami galvoti apie kitą, jie griebia tiek, kiek tik gali paimti, o altruistiškai būna retai ir dažniausiai dėl bausmės baimės. Antros stadijos žmonės jau priima lygybės principą, tačiau altruistiškais būti neskuba, nes veikia pagal „tu man – aš tau“ dėsnį. Ant trečios pakopos atsiduria žmonės su „geros mergaitės“ ar „gero berniuko“ orientacija. Tokie žmonės suvokia, ko tikisi kiti, ir nori būti gerai įvertintais. Darydami gerus darbus jie labai stengiasi būti pamatyti, tačiau kai niekas nemato, gali pasisavinti rastą piniginę. Ketvirtos stadijos žmonės pinigines nepasisavins, nes jiems jau natūraliai svarbu elgtis, kaip būtų geriau visiems. Na, o ant aukščiausios pakopos atsidūrę žmonės jau orientuojasi į dvasinius ir religinius principus. Kartais nei pats žmogus, nei juo labiau kiti nežino savo altruizmo lygio, kol nesusiduria su rimtu pasirinkimu, pvz., gelbėti kitą ar save? Pirmųjų dviejų stadijų žmonės yra grynai egoistai, 3 ir 4 – altruistiniai egoistai. L.Kohlbergo nuomone, 1,2 ir 3 stadijos žmonių yra daugiausia, 5 stadiją pasiekia ne daugiau kaip 10 procentų.

Dėl kokių priežasčių kai kurie žmonės negali elgtis altruistiškai?

Kai kurie žmonės neišlavina altruizmo ir empatijos, nes augo žiaurioje ir abejingoje asocialioje aplinkoje. Narcistinėms asmenybės, kurios nepatyrė empatijos, bet iš jų buvo reikalaujama pasiekimų, kitas žmogus – tik įrankis savo vertei pakelti. Iš tokias asmenybės savybes turinčių žmonių per daug tikėtis nėra realistiška, nes jų neišvystyta empatija – įsijautimas į kitą žmogų, sugebėjimas suteikti pirmenybę kitam. Empatija mums neleidžia nekreipti dėmesio į kitų skausmą, ji susiformuoja per primus trejus gyvenimo metus. Dar altruistišku tampama tapatinantis su tuo, kokius gerus darbus darydavo mūsų tėvai ir aplinkiniai. Bet yra paprastesnių altruizmo trūkumo priežasčių. Sunku būti altruistišku tam, kuris fiziškai ar emociškai jaučiasi vargšu arba yra patyręs skriaudų. Grupėje lengviau tapti egoistu dėl „atsakomybės ištirpimo“ – laukiama, kad altruistiškai elgsis kas nors kitas. Neskubame būti altruistais, kai reikia padėti „ne savo kiemo“ žmonėms arba „svetimiems“, t. y. labai nepanašiams į mus žmonėms. Altruizmui gali trukdyti ir per didelis

Komunijos, Išpažinties ir Sutvirtinimo sakramentams ruošimasis

Augdami ar augindami kitus krikščioniškame sąmoningume ir praktiniame gyvenime, sudaromos grupės pasiruošti **Komunijos, Išpažinties ir Sutvirtinimo sakramentams**. Kviečiame Pakuonio, Piliuonos ir Viršūžiglio parapijų žmones, norinčius ruoštis sakramentų šventimui, kreiptis į parapijos kleboną iki spalio mėn. Tel.: 8 688 37142.

Svarbu! Pasiruošimo susitikimuose dalyvauja visa šeima, ne tik vaikai.

susikaupimas į savęs pažinimą ir tobulinimą, atmetant santykių kūrimą. Dar svarbu, ir kokio altruizmo rūšis, pavyzdžiui, lietuviai pamiršta pagirti, bet įpratę vienas kito pagailėti, todėl norėdami pasijausti mylimi, mes vis skundžiamės.

Ar galima būti ir sveiku egoistu ir altruistu vienu metu?

Rašytojas Oscaras Wilde'as rašė: žmonės be egoizmo yra bespalviai, jiems stinga individualumo. Sveikas vaikas visada siekia ko nori, neteisybės netoleruoja net beždžionės. Egoistais kitus žmones dažniausiai vadina psichologiškai ir morališkai neapsisprendę asmenys, kurie neturi savo aiškios pozicijos, motyvacijos ir nemoka apginti savo interesų. Bet psichologai altruizmo ir egoizmo nesupriešina. Streso sąvokos kūrėjas psichologas Hansas Selye įvedė terminą „altruistinis egoizmas“. Pagrindinis jo moto – „Užsikariauk artimo meilę!“. Darydami gera kitiems, mes tikimės, pavyzdžiui, kad kažkas mums pagelbės, jei atsidursime sunkioje padėtyje. Altruistiniai poelgiai ir geri žmonės neišnyko, tik įgauna modernesnes formas. Atsiranda naujų altruizmo rūšių – savanoriavimas, įvairūs darbai be atpildo, kuriuos žmonėms atlikti malonu, įdomu ir prasminga. O kai ilgai kiemo nors atžvilgiu būnam geri, imam tai dar labiau branginti, nes jau tiek daug investuota.

Man visad buvo sunkiausia atsidurti situacijose, kai negaliu būti gera. Rizika darant gera visad išlieka – būti veikiamam, nuskriaustam, nuvertinam, atstumtam. Nuo ko siūlau pradėti? Pastebėti altruizmo progas ir prisiminti gero darbo suteikiamą nuostabų turtingumą, prasmės ir gyvenimo pojūtį.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuj raj.
Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710, AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.

Renginio dalyvių prašome laikytis LR sveikatos apsaugos reikalavimų
Organizatoriai: Pakuonio parapija, Pakuonio laisvalaikio salė